

Arrest

nr. 188 444 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HAUWEN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie en een sjiiitisch moslim te zijn. U werd in 1992 geboren in de Rahmaniya-wijk in Al Shawla in Bagdad. U ging naar de lagere middelbare school in de Al Watan Al Arabi school en stopte met school in 2006 of 2007. U werkte in een bakkerij in Rahmaniya en ook enkele maanden als schoonmaker.

In juni of juli 2013 leerde u Fatima Al Maliki kennen in de winkel van uw vriend Ali Ghanem. Jullie begonnen een relatie. Een paar maanden nadien kwam Fatima bij u thuis en u ontmaagde haar. Twee of drie weken later vertelde u aan uw ouders dat u iemand op het oog had. Uw ouders gingen eind 2013 bij de ouders van Fatima haar hand vragen. De vader van Fatima lichtte uw ouders echter in dat zij reeds beloofd was aan haar neef. U was hiervan voordien niet op de hoogte, Fatima wel.

U en Fatima onderhielden na de afwijzing van uw huwelijksaanzoek door haar familie telefonisch contact. Op 14 januari 2014 werd tijdens een telefoongesprek tussen u en Fatima de lijn echter plots verbroken. U kon haar niet meer bereiken. Twee dagen later zat u bij vrienden toen een man belde en vroeg waar u was. Nadien, onderweg naar huis, werd u beschoten door Mohammed, de broer van Fatima, en twee andere mannen. U werd geraakt aan uw buik en naar het ziekenhuis overgebracht.

Uw vader bereikte een akkoord met de familie van Fatima om het conflict op te lossen. Uw familie betaalde hen 50 miljoen dinar en u mocht niet meer in de Rahmaniya-wijk komen.

U ging in de Habibiya-wijk wonen. Na vier maanden was u hersteld en begon u daar in een bakkerij te werken. U had geen contact meer met Fatima tot zij u acht maanden na uw verhuis naar Habibiya terug begon te bellen. Op 15 augustus 2015 zei ze dat ze met haar neef moest trouwen en dat het tijdens de huwelijksnacht een probleem ging zijn dat ze al ontmaagd was. Jullie besloten samen weg te lopen. Tijdens het telefoongesprek hoorde u plots dat er een man binnenkwam in haar kamer. De verbinding werd verbroken. U kreeg een dreigtelefoon. Uw neef Haider bracht u naar uw vriend Ahmed waar u onderdook.

U bereidde uw reis voor en vertrok op 18 augustus 2015 uit Irak. U vloog legaal naar Turkije en vandaar ging u illegaal verder naar Europa. U kwam op 31 augustus 2015 in België aan en vroeg op 2 september 2015 asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak kwam de familie van Fatima u nog bij u thuis zoeken.

In juni 2016 was het trouwfeest van Fatima met haar neef. Haar neef kwam erachter dat ze ontmaagd was. Ze werd gedood door haar familie. Haar familie kwam u bij uw thuis zoeken maar ze vonden u niet. Ze vermoordden op 5 juni 2016 uw vader in de Ghazaliya-wijk in Bagdad. Uw broer verliet het huis na het overlijden van uw vader. Hij vreest ook voor zijn leven en verblijft afwisselend in verschillende provincies bij vrienden en familie.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door de familie van Fatima.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 11 maart 2015 in Kadhamiya; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 17 augustus 2010 in Bagdad; uw kieskaart (origineel); de woonkaart van uw vader (kopie), afgifte op 22 mei 2012 in Shawla Rahmaniya; uw rijbewijs (origineel); de overlijdensakte van uw vader (kopie), afgifte op 5 juni 2016, een proces verbaal van de politie in verband met het overlijden van uw vader, een medisch rapport van Imam Kadhimein Medical City, afgifte op 5 november 2015; de identiteitskaart van uw moeder (kopie), afgifte op 19 oktober 2002 of 2008 in Kadhimiya en een medisch rapport van een Belgische dokter, afgifte op 15 april 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw herkomstregio op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Het CGVS kan vooreerst geen geloof hechten aan de verklaringen die u aflegt omtrent uw relatie met Fatima en de vervolgingsfeiten die u en uw familie in 2014 en 2015 ondergingen omwille van deze relatie. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie en de vervolging wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het contact tussen u en Fatima tijdens jullie relatie tegenstrijdig. U verklaart namelijk dat u haar, de ene keer dat jullie elkaar bij u thuis zagen, had opgebeld om haar naar bij u thuis uit te nodigen (gehoorverslag 1 september 2016, p. 16). U verklaart echter meerdere malen dat u Fatima nooit zelf had opgebeld tijdens jullie relatie, omdat u bang was dat er iets met haar zou gebeuren en dat jullie dat zo hadden afgesproken (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 22; gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Nee dat klopt niet, zij heeft me zelf gebeld, dat was volgens de afspraak" (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 17). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

U vroeg Fatima ten huwelijk, maar werd afgewezen door haar familie omdat ze beloofd was aan haar neef. Dit is het kernelement van uw asielrelaas. Uw verklaringen over het feit dat de hand van Fatima al was weggegeven zijn echter vaag en onwaarschijnlijk. U weet niet hoe deze neef heet, enkel dat het haar neef aan vaderszijde is en dat hij buiten Bagdad woont (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 17). Fatima wist al dat ze aan haar neef beloofd was toen ze met u naar bed ging, u wist het echter pas toen u haar hand ging vragen. Het is op zich al merkwaardig dat Fatima u niet eerder zou vertellen over de trouwplannen die haar familie voor haar had, zeker toen ze wist dat u officieel haar hand ging vragen. Het is nog onwaarschijnlijker dat Fatima zichzelf in gevaar zou brengen door met u naar bed te gaan terwijl ze wist dat ze met haar neef moest trouwen en dat haar familie er dus sowieso achter zou

komen dat ze geen maagd meer is. Uit uw verklaringen blijkt dat zij goed op de hoogte was dat het feit dat zij geen maagd meer was bij haar huwelijk een gevaar voor haar leven vormde (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10). Fatima maakte haar eigen situatie dus bewust een stuk moeilijker door met u een relatie te beginnen en naar bed te gaan. U verklaart hierover dat zij met u sliep en hoopte met jullie relatie een uitweg uit het huwelijk met haar neef te vinden (gehoorverslag 1 september 2016, p. 17). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat zij in de stammencontext die u schetst een relatie met een andere man als een uitweg voor een gearrangeerd huwelijk zou zien. U verklaart namelijk zelf dat zij tegen u zei toen u in Habibiya verbleef dat haar ouders haar en u zouden doden wanneer ze door haar huwelijk met haar neef erachter kwamen dat zij ontmaagd was (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10).

U legt ook incoherente verklaringen af over het moment dat Fatima de eerste keer betrappt werd door haar familie. U vertelt dat ze haar aan de telefoon betrapten en haar vroegen "wie is Mohammed"?. U vertelt ook dat ze Fatima onder druk zetten om uw naam, adres en werkplaats te geven. Fatima heeft u achteraf verteld dat zij dan alle informatie over u heeft gegeven. U vermoedt dat ze uw adres doorgaf, want u werd nadien vlakbij uw huis beschoten (gehoorverslag 1 september 2016, p. 19). Dit is echter niet logisch, aangezien slechts enkele weken voordien uw ouders persoonlijk bij haar thuis haar hand waren gaan vragen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de familie van Fatima haar zou moeten ondervragen om informatie over u te krijgen. De familie van Fatima was namelijk heel goed op de hoogte van wie "Mohammed" was. U had namelijk net haar hand gevraagd en gezien de korte periode tussen het huwelijksaanzoek en het moment dat ze betrappt werd, lag uw huwelijksaanzoek zeker nog vers in hun geheugen. Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u dat de familie niet wist met wie Fatima aan de telefoon was (gehoorverslag 1 september 2016, p. 20). Dit is echter tegenstrijdig met wat u eerder zei, met name dat de familie van Fatima vroeg "wie Mohammed is". U zegt hierop dat ze niet wisten over welke Mohammed het ging omdat Mohammed een veel voorkomende naam is. Dit is echter geen afdoende uitleg, aangezien uw familie kort voordien haar hand was gaan vragen, dus het is wel logisch dat ze wisten dat het over u zou gaan. Hierop zegt u dat het toch een grote mogelijkheid is dat het een andere Mohammed is en dat ze misschien zeker willen zijn dat het dezelfde Mohammed is (gehoorverslag 1 september 2016, p. 21). Dit is echter ook geen afdoende uitleg. U was bekend bij de familie van Fatima want u had kort daarvoor haar hand gevraagd. Er was dus geen enkele reden waarom ze Fatima onder druk zouden moeten zetten om informatie los te krijgen over de "Mohammed" met wie ze belde en om te weten waar u woonde en dergelijke meer.

Ook over het daaropvolgende incident, met name uw beschieting door Mohammed Warid, de broer van Fatima, legt u incoherente verklaringen af. Gevraagd of het zijn bedoeling was u te doden, antwoordt u eerst "zeker". Mohammed raakte u één keer, u geraakte gewond, en hij vertrok nadien. U verklaart dat u niet weet of Mohammed dacht dat u dood was toen hij vertrok en voegt daaraan toe "hij bedoelde om mij pijn te doen"(gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 4). U legt dus geen eenduidige verklaring of over het feit of Mohammed Warid u wou doden, of enkel kwetsen. U zegt over deze situatie ook: "hij vertrok snel want hij was misschien bang dat mijn familie meteen naar mij zou komen" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 4). Dit valt moeilijk te rijmen wat u eerder verklaarde over het feit dat Mohamed u durfde aan te vallen in zijn eigen wijk (waar u ook woont) en waar er mensen zijn. U zei toen met name: "Zelfs als de mensen hem zouden zien, zou dit geen problemen veroorzaken, wraak nemen op zulke zaken noemt eer wassen, dat is iets legaals bij ons onderling en daarnaast is hij een sterke man met connecties, hij is gesteund door inlichtingendiensten aangezien hij daar werkt." (gehoorverslag 1 september 2016, p. 21). Uw verklaringen over het feit of Mohammed Warid u al dan niet wou doden en of hij al dan niet zonder angst op betrapting u kon aanvallen in uw wijk zijn dus niet coherent te noemen.

Met betrekking tot de stammenovereenkomst die nadien werd gesloten, verklaart u dat dit de eerste poging was om tot een overeenkomst te komen (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 6). Het is merkwaardig dat Mohammed Warid u aanviel, met de intentie om u al dan niet te doden, en dat er nadien pas een poging werd gedaan om een stammenovereenkomst te sluiten. Wanneer een stammenovereenkomst in de context van eerwraak mogelijk is, wordt hier in de regel de voorkeur aan gegeven. Het is pas wanneer een stammenovereenkomst niet mogelijk is, dat de toevlucht wordt genomen tot meer gewelddadige oplossingen zoals het doden van de eerschender. Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u dat liefde een schande is voor de stam en dat ze dat enkel kunnen oplossen door de eerschender te doden (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 6). Indien ze, zoals u verklaart, het enkel konden oplossen door de eerschender te doden, is het dan weer niet logisch dat ze nadien toch nog een stammenovereenkomst sloten om het probleem op te lossen. Hierover verklaart u: "Zij hebben mij neergeschoten en daarenboven kwam een bedrag van 50 miljoen losgeld, dat betekent dat ze hun eer hebben gezuiverd, door middel van het neerschieten van de man en ze zeggen ja, we hebben ook de ogen van de vader gebroken, ze hebben hun reputatie hoog gehouden, in de verzoening eisen ze dat we moeten vertrekken en niet meer naar hun wijk gaan" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 7). Dit eerder verwarde antwoord verklaart niet waarom er pas een poging tot het sluiten van een

stammenovereenkomst werd gedaan nadat men u reeds had proberen kwetsen of zelfs doden. Het verklaart ook niet waarom men een stammenovereenkomst zou sluiten als uw dood de enige oplossing voor het probleem zou zijn.

Ook over de periode die u in verbanning in Habibiya doorbracht legt u incoherente verklaringen af. U vertrok op 16 januari 2014 naar Habibiya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10) en bleef daar tot uw vertrek uit Irak op 18 augustus 2015 (gehoorverslag 1 september 2016, p. 3). U hebt daar dus één jaar en zeven maanden verbleven. U verklaart zelf tijdens het eerste gehoor dat u er anderhalf jaar of minder verbleef (gehoorverslag 1 september 2016, p. 4). Bij het tweede gehoor verklaart u dat u zes maanden in Habibiya bleef (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 7). Los van uw inconsistente verklaringen over de lengte van uw verblijf in Habibiya, overtuigt u het CGVS ook niet dat u daar werkelijk gedurende een lange periode woonde. U kan namelijk niet uitleggen waar Habibiya ligt. U verklaart dat Habibiya in Rusafa ligt, en dat er een auto showroom, het Hamza rondpunt en een elektriciteitspunt dichtbij liggen. U kan echter de omliggende wijken van Habibiya niet noemen. Er wordt dan aangedrongen om beter uit te leggen waar Habibiya ligt, en u reageert dat u niet vaak buitenkwam omdat u voor uw leven vreesde. U legde enkel de korte afstand af naar u werk en terug af (gehoorverslag 1 september 2016, p. 5). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat u een langere periode in Habibiya zou verblijven en zelfs niet zou kunnen uitleggen waar deze wijk ligt.

Uw problemen begonnen opnieuw toen Fatima ging trouwen. U wist dat haar huwelijk een probleem zou vormen, omdat men er dan zou achter komen dat zij geen maagd meer was. U verklaart dat u tijdens de periode in Habibiya, vóór u terug contact had met Fatima, erg bezorgd over haar was en bang was dat haar familie haar misschien al had gedood (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 8). Het is merkwaardig dat u niet wist of Fatima nog leefde of niet. Er was namelijk een stammenbijeenkomst geweest over de eer van de betrokken familie. Het is niet logisch dat het lot van Fatima niet gekend zou zijn, aangezien dit nauw verbonden is aan de eer van haar familie. U zegt hierover dat er niemand zich mag moeien met het meisje en dat dat sommige stammen denken dat het meisje moet doodgaan als ze de eer heeft geschonden van de stam (gehoorverslag 3 september 2016, p. 8). U bevestigt dus zelf dat het doden van Fatima verbonden is aan het eerherstel van haar familie. Aangezien de bedoeling van de stammenovereenkomst net dat eerherstel was, zou het dan ook logisch zijn dat haar lot daar besproken werd.

U wist gedurende uw eerste acht maanden in Habibiya niet of Fatima nog leefde of niet (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 8). Dit is op zich ook al merkwaardig, omdat zij in uw wijk van herkomst, Rahmaniya, woonde. Als zij overleden was, zou die info toch op de één of andere manier bij u zijn geraakt. Dit geldt des te meer daar er verschillende mensen uit de wijk betrokken waren bij de stammenovereenkomst. De mensen van de wijk waren dus op de hoogte van het feit dat er iets gebeurd was tussen u en Fatima en dat u daarom Rahmaniya had verlaten. Als Fatima was overleden, zou dat nieuws u dan toch wel bereiken. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u: "niemand durft in dit soort zaken te bemoeien met het lot van het meisje, in dit geval wordt hun eer aangetast, als iemand gaat informeren"(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9). Deze uitleg verklaart niet hoe het zou kunnen dat Fatima zou overlijden en dat niemand van de wijk hiervan op de hoogte zou zijn. Dit wordt bevestigd door het feit dat u verklaart dat u achteraf in België te weten kwam dat Fatima was overleden door het feit dat uw moeder het van de buurvrouwen, die naar de rouwceremonie waren geweest, had gehoord (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). U hebt dus geen goede verklaring waarom u geen idee had of Fatima nog leefde toen u in Habibiya verbleef.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen omtrent de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Irak tegenstrijdig zijn. Bij uw eerste gehoor vertelde u dat Fatima u na acht maanden belde in Habibiya en dat u haar zei dat de enige oplossing voor jullie probleem was dat jullie het land zouden ontvluchten. U denkt dat haar familie achter jullie plannen kwam toen Fatima haar paspoort is beginnen zoeken. U verklaart hierover: "tijdens het zoeken naar haar paspoort hebben haar familieleden twijfels gehad, dat vermoed ik en ik hoorde niets meer van haar"(gehoorverslag 1 september 2016, p. 10). Tijdens het tweede gehoor vertelt u iets helemaal anders. U zegt: "ik vroeg haar of ze de mogelijkheid had om het paspoort van haar vader terug te krijgen en toen wij aan het praten waren heeft haar vader haar gehoord en de verbinding is verbroken" en "Opeens hoorde ik een stem van een man, in haar kamer en het gesprek is verbroken, blijkbaar dat Fatima werd geslagen door haar vader, heel hard om zeg maar haar vader te vertellen met wie ze aan het praten was" (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9-10). U legt dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment en de manier waarop de familie van Fatima erachter kwam dat jullie terug contact hadden: eerst zegt u dat u vermoed dat ze argwaan kregen toen ze haar paspoort zocht en nadien zegt u dat Fatima met u aan de telefoon werd betrapt. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u: "Ik heb het wel eerder haar verteld om het paspoort te proberen te krijgen van haar familie om alles klaar te hebben maar op dit gesprek met haar heb ik haar ook gevraagd heb je het paspoort niet en opeens komt de vader de kamer binnen en vroeg haar wie is dat" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 15). Deze verklaring is niet

afdoende om voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid op te lossen. Het feit dat u Fatima meerdere keren om haar paspoort zou hebben gevraagd is namelijk geen verklaring waarom u eerst verklaart dat u denkt dat haar familie argwaan kreeg toen ze haar paspoort zocht en nadien dat haar vader haar betrapte aan de telefoon.

Het valt trouwens op dat Fatima twee keer door haar vader betrappt werd terwijl zij met u zat te bellen. De eerste keer vormde dit de aanleiding voor uw vertrek uit Rahmaniya, de tweede keer voor uw vertrek uit Irak. U verklaart over de eerste keer dat ze betrappt werd dat ze meestal de deur op slot deed als ze met u belde, maar dat ze dat die dag toevallig niet had gedaan en dat haar vader haar zo betrappt had (gehoorverslag 1 september 2016, p. 20). De tweede keer werd ze ook betrappt toen haar vader binnenkwam terwijl ze belde (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9-10). U verklaart dat ze toen ook misschien vergeten was de deur op slot te doen (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 15). Gezien de zeer grote problemen die u en Fatima kenden na de eerste keer dat ze betrappt werd aan de telefoon, is het echter onwaarschijnlijk dat zij toen jullie opnieuw contact opnamen identiek dezelfde onvoorzichtigheid zou begaan. Volgens u was zij bovendien altijd voorzichtig met haar telefoon en u mocht haar daarom niet contacteren, ook niet toen u in Habibiya zat (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 22; gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Uw quasi gelijklopende verklaringen over de eerste en de tweede keer dat Fatima aan de telefoon met u werd betrappt zijn dus niet geloofwaardig.

Bovendien kloppen uw verklaringen over het feit dat Fatima haar vader binnenkwam tijdens jullie laatste gesprek niet. U kon namelijk helemaal niet weten dat het haar vader was die toen binnen kwam, aangezien u nadien nooit meer iets van Fatima hebt gehoord (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). Het had dus evengoed haar broer of iemand anders kunnen zijn. U kon ook niet weten dat zij werd geslagen achteraf. U zegt hierover dat u zeker wist dat ze geslagen werd, dat dit vanzelfsprekend is omdat ze de eerste keer dat ze betrappt werd ook geslagen werd (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Uw uitleg kan echter niet overtuigen en verklaart niet waarom u eerst verklaart dat u weet dat haar vader binnenkwam, haar sloeg en vroeg met wie ze aan het bellen was, terwijl u eigenlijk helemaal niet op de hoogte kan zijn van wat er zich in het huis van Fatima afspeelde nadat jullie laatste telefoongesprek werd verbroken.

U hebt ook niet geprobeerd iets over Fatima te weten te komen nadat u Irak verliet, omdat u in Turkije uw telefoon met uw Iraakse Viber verloor. U hebt dit ook niet via uw familie geprobeerd, omdat uw moeder oud, ziek en heel bang is (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). Het is echter onwaarschijnlijk dat u niet via vrienden of mensen van de wijk zou proberen te weten te komen hoe het Fatima verging. Zij was namelijk mishandeld door haar familie nadat zij een eerste keer met u aan de telefoon was betrappt. Nu was zij een tweede keer betrappt en moest zij trouwen met haar neef, waarna zou uitkomen dat zij geen maagd meer was. Haar leven was dus in gevaar. Er kan toch van u verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over haar lot. Uw wijze van handelen nadat u Irak verliet dragen bijgevolg verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u na uw vertrek al dan niet op de hoogte was van de situatie van Fatima. U vertelt voordien namelijk wel dat u weet hoe het met Fatima was nadat u Irak verliet: "Die ging door met haar studie probeert in goed contact met haar familie om te gaan om haar studie af te doen, dit blijft doorgaan tot juni 2016, toen werd zij uitgehuwelijkt aan haar neef, elke keer dat de neef vroeg haar ten huwelijk zei ze dat ze niet met hem wou trouwen". U verklaart echter ook dat u na uw vertrek uit Irak niets meer van Fatima hebt geweten (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 11). U had dus geen enkele manier om te weten dat ze haar studie verderzette en probeerde de contacten met haar familie te verzorgen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u: "Wat betreft weigeren om met haar neef te trouwen, dat was mijn conclusie want ze wou niet met hem trouwen dat was altijd zo geweest, wat betreft haar studie die werd gezien door één van mijn familie, die heeft mijn familie verteld ik heb haar gezien op haar college"(gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 11). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. U had geen enkele manier om op de hoogte te zijn van de activiteiten van Fatima en nochtans legde u hierover verklaringen af zonder eerst aan te geven dat u het eigenlijk niet kan weten en dat het slechts veronderstellingen zijn. Bovendien was er geen enkele reden om te veronderstellen dat ze aan de goede relaties met haar familie werkte en haar studie afmaakte. Ze was namelijk voor de tweede keer betrappt terwijl ze geheim contact met u had. U kon er dus niet zomaar vanuit gaan dat zij haar gewone leven verderzette.

Daarenboven haalt u tijdens het eerste gehoor eerst kort een bedreiging aan, wanneer u zegt dat uw laatste werkdag drie dagen voor uw vertrek was, omdat u toen bedreigd werd (gehoorverslag 1 september 2016, p. 8). U haalt deze bedreiging echter nergens aan tijdens uw vrij relaas. U omschrijft de aanleiding voor uw vertrek dan als volgt: "tijdens het zoeken naar haar paspoort hebben haar familieleden twijfels gehad, dat vermoed ik en ik hoorde niets meer van haar. Niemand wist over dit incident, behalve Haider mijn neef. Hij was de eerste die over dat seksueel contact wist, hij zei, Mohammed deze zaak heeft te maken met stammencultuur en dit zou tot uw dood leiden. Kom, je moet

onderduiken bij een vriend”(gehoorverslag 1 september 2016, p. 10-11). Tijdens uw tweede gehoor haalt u deze telefonisch bedreiging wel meteen terug aan (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 2). Het valt op dat u geen coherente verklaringen aflegt over het cruciale moment waarop u besefte dat u terug in gevaar was, en moest onderduiken en het land moest verlaten.

De verklaringen die u aflegt over de moord op uw vader stemmen daarenboven niet overeen met de documenten die u neerlegt. U verklaart namelijk dat uw vader gedood werd toen hij onderweg was naar familie in Gazaliya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 16 en gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 12). Uit het proces-verbaal van de politie dat u neerlegt, waarin de verklaringen van uw moeder met betrekking tot de dood van uw vader genoteerd staan, blijkt echter dat zij verklaarde dat uw vader onderweg was naar zijn werk (gehoorverslag 1 september 2016, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkel dat uw vader onderweg was naar familie (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 14). Het louter herhalen van uw verklaringen lost voornoemde tegenstrijdigheid tussen uw documenten en uw verklaringen niet op.

U verklaart dat de familie van Fatima u nog steeds wil doden, en dat ze als ze u niet kunnen vinden, uw broer zullen doden. Dit is echter weinig logisch. De familie van Fatima doodde zowel Fatima als uw vader al om de geschonden eer van de familie te herstellen. U wordt tijdens het gehoor gevraagd of de eer van de familie van Fatima niet gezuiverd is nu zowel zijzelf als uw vader vermoord zijn. U verklaart hierop dat het pas opgelost is als u gedood bent (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Dit bevestigt dat het doden van uw broer, en zelfs uw vader, op zich dus niets kan toevoegen aan het eerherstel van de familie. Enkel uw dood de eer zou kunnen herstellen. Het is dus niet logisch dat uw broer door de familie van Fatima zouden vervolgd worden, zeker nu uw vader al door hen gedood werd.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit of de familie van Fatima u nog is komen zoeken nadat u Irak verliet. Tijdens uw eerste gehoor verklaart u: “Hier in België, wist ik dat ze ging trouwen in de maand juni, de dag van haar trouwfeest wist haar neef dat ze was ontmaagd, zij gingen naar mijn huis om mij te zoeken, zij vonden mij niet en zij vermoordden mijn vader in Ghazaliya op 05.06.2015”(gehoorverslag 1 september 2016, p. 11). U zegt tijdens het tweede gehoor dat ze na de dood van uw vader ook nog bij u thuis waren geweest, wat een bewijs is dat ze u nog steeds zoeken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Vlak nadien antwoordt u echter op de vraag of ze u nog waren komen zoeken tussen het huwelijk met Fatima en de dood van uw vader: “die wisten dat ik al buiten het land ben”(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Dit is dus tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, dat de familie van Fatima u niet kon vinden en daarom uw vader vermoordde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u verward: “Ja dat is vanzelfsprekend dat ze mij opzoeken maar misschien wisten ze toen dat ik al buiten het land ben” en “het is hetzelfde antwoord, ze wisten dat ik in het buitenland ben, misschien toen of daarvoor”(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). U verklaart ook dat u vermoedt dat de familie van Fatima u misschien in Habibiya was gaan zoeken. Geconfronteerd met het feit dat dit niet logisch is, aangezien ze voor het overlijden van uw vader al wisten dat u in het buitenland zat, zegt u dat ze misschien uw broer gingen vermoorden. Dit is ook niet logisch, aangezien u ondergedoken zat in Habibiya en niet uw broer. Hierop geeft u een onzeker antwoord: “Dat weet ik niet, misschien dachten ze dat mijn broer zich in Habibiya verstopte. Ik weet het niet zeker dat ze naar Habibiya zijn geweest, het is vermoeden”(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 14). U kan dus geen steekhoudende verklaring geven voor de tegenstrijdigheid, want als de familie van Fatima wist dat u zich in het buitenland bevond, zou er geen reden voor hen zijn om u bij uw thuis, of elders, te gaan zoeken.

Uw verklaringen over de bezoeken van de familie van Fatima aan Rahmaniya en Habibiya zijn ook zeer onsamenhangend en vaag. U zegt eerst: “Ik denk dat ze gingen mij zoeken bij ons huis en misschien ook naar Habibiya geweest om mij op te zoeken”. Wanneer er dan concreet wordt gevraagd of ze naar Habibiya zijn geweest, antwoordt u: “Dat weet ik niet. Ik vermoed van wel maar dat weet ik niet, ik heb dat niet vernomen”. Gevraagd of uw familie u dat niet zou vertellen zegt u kort dat dat niet gebeurd is. Er wordt dan om verduidelijking gevraagd en u verklaart dat ze niet naar uw familie in Habibiya zijn geweest, maar misschien wel via andere mensen informatie over u hebben verzameld (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13-14). Ten eerste dient er dus opnieuw op gewezen te worden dat volgens uw verklaringen de familie van Fatima al vóór de dood van uw vader wist dat u in het buitenland zat (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13) en dat er dus geen reden was voor hen om u waar dan ook te gaan zoeken na de dood van uw vader. Uw vermoedens dat ze in Habibiya over u zijn gaan rondvragen zijn daarenboven niet op concrete informatie gebaseerd. Het is bovendien niet logisch dat ze u wel bij uw familie in Rahmaniya gaan zoeken maar niet bij uw familie in Habibiya. U was al anderhalf jaar verdreven uit Rahmaniya en de familie van Fatima woonde dicht bij uw huis in Rahmaniya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 15). Er is geen enkele reden zijn waarom u zich terug naar het hol van de leeuw in Rahmaniya zou begeven. Het zou logischer zijn dat u bij uw familie in Habibiya verblijft, maar daar zijn ze u dan weer niet gaan zoeken. Er dient ook nog op gewezen te worden dat u ook niet weet hoe vaak ze u bij uw thuis in Rahmaniya zijn gaan zoeken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 14).

Er kan dus geen geloof worden gehecht aan het feit dat de familie van Fatima u nog is komen zoeken na het overlijden van uw vader.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien zwaar aangetast door uw facebookpagina. U verklaarde bij uw eerste gehoor namelijk geen facebookaccount te hebben (gehoorverslag 1 september 2016, p. 22). Er is echter wel een facebookaccount teruggevonden op naam van "Mohammed Al Qarashi", met foto's van uzelf in België erop. De dag na het eerste gehoor veranderde de naam van deze account naar "Mohamed Mohammad". Enkele dagen later was de facebookpagina niet meer toegankelijk. Het feit dat u tijdens het eerste gehoor ontkende een facebookaccount te hebben, de dag na het gehoor nog de naam van de account veranderde naar een naam die moeilijker vindbaar zou zijn voor die asielinstanties, en nadien deze account helemaal afsloot of ontoegankelijk maakte voor buitenstaanders, wijst erop dat u uw facebookaccount bewust probeerde te verbergen. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven is de activiteit van deze facebookaccount moeilijk verenigbaar met uw asielrelaas. U haalt namelijk tijdens het eerste gehoor aan dat u niet weet welke rang de vader van Fatima in het leger heeft, omdat u militaire zaken haat. U zegt ook dat u partijen, overheid, leger en oorlog haat en dat haar vader lid is van het Mehdi leger (gehoorverslag 1 september 2016, p. 15-16). Tijdens het tweede gehoor vertelt u dat haar vader contacten heeft met het Mehdi leger (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 3). Uit de activiteit van uw facebookpagina blijkt echter dat u veelvuldig getagd wordt in posts die het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr (de leider van het Mehdi-leger) verheerlijken. U liket zelf ook posts met betrekking tot het leger en Moqtada Al-Sadr. Printscreens van de posts die konden worden bekeken vóór u de account afsloot zijn bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze activiteiten op uw facebook-account zijn moeilijk verenigbaar met uw verklaringen over uw afkeer voor militaire zaken. Het valt bovendien op dat u ook na 14 januari 2014 posts liket met betrekking tot Moqtada Al-Sadr. Toen was u reeds aangevallen door de familie van Fatima, die volgens u banden heeft met het Mehdi-leger. U lag dus letterlijk onder vuur van een familie die banden zou hebben met het Mehdi-leger maar u blijft zich enthousiast opstellen over Moqtada Al-Sadr op sociale media. Dit doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolgingsfeiten.

U werd tijdens het tweede gehoor geconfronteerd met deze facebookpagina en de activiteiten erop. U ontkende echter dat deze account van u is. U erkent wel dat de foto's op de account van u zijn, maar verklaart dat iemand anders een account in uw naam heeft gemaakt. Over de tags en likes met betrekking tot het Mehdi-leger zegt u dat u geen band hebt met de milities en dat deze activiteit op de account bewijst dat het profiel vals is aangemaakt door mensen van de milities. U denkt dat de familie van Fatima erachter zit omdat ze dan via de valse account erachter zouden kunnen komen wanneer u terugkomt naar Irak (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 16). Dit zou echter een zeer omslachtige en onwaarschijnlijke manier van de familie van Fatima zijn om op te volgen waar u zich bevindt. Bovendien bevat de account foto's van uzelf in België waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat iemand deze vanuit Irak zou beheren. U verklaart hierover dat ze misschien aan deze foto's geraken via uw instagram-account omdat u veel vrienden hebt in Rahmaniya (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 16). Deze verklaring houdt geen steek, aangezien er geen reden is waarom uw vrienden foto's van uw instagram-account zouden doorgeven aan de familie van Fatima. Daarenboven bestaat de account al minstens sinds 2013 en dus al van vóór de problemen met de familie van Fatima begonnen. Het is dus niet mogelijk dat deze account specifiek werd aangemaakt door de familie van Fatima om u te kunnen schaden. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat ze gemakkelijk de naam van de account kunnen veranderen en dat ze graag informatie over u willen om u bij terugkeer naar Bagdad te kunnen doden. Hierop dient weeral gesteld te worden dat het onderhouden van deze account door de familie van Fatima een omslachtige en onwaarschijnlijke manier is om u op het spoor te komen. De gehele theorie dat andere mensen deze account in uw naam onderhouden wordt bovendien onderuitgehaald door het feit dat de account vlak na uw eerste gehoor van naam veranderde en nadien afgesloten of ontoegankelijk werd gemaakt. Het afschermen van de pagina had dus duidelijk een band met het eerste gehoor. U verklaart zelf dat men in Irak niet wist dat u toen een interview had (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 17). Er dient dus geconcludeerd te worden dat u geen verklaring kan geven waarom er een facebook-account bestaat op uw naam en met uw foto's, die getagd wordt in posts over Moqtada Al-Sadr en waarop posts met betrekking tot Moqtada Al-Sadr worden geliket, en die na het eerste gehoor van naam veranderde en ontoegankelijk werd gemaakt. Alles wijst erop dat deze account wél van u is, en het dit doet zoals eerder gesteld afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolgingsfeiten.

Uw algemene geloofwaardigheid lijdt ook onder het feit dat u geen consistente verklaringen aflegt over uw werkzaamheden in Irak. U blijft vaag over de periodes dat u in bepaalde bakkerijen zou hebben gewerkt, zelfs wanneer er wordt aangedrongen om een tijdsindicatie te geven. U verklaart dat u enkel als bakker, en zeer kort als schoonmaker hebt gewerkt (gehoorverslag 1 september 2016, p. 8). Op uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u echter niets over het feit dat u als bakker

zou hebben gewerkt. U verklaart enkel dat u van 2011 tot 2015 in de bouwsector hebt gewerkt, waar u betonblokken maakte (verklaring DVZ, p. 5). U vermeldt helemaal niets over het feit dat u bakker was. Er zijn dus duidelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u bij DVZ en het CGVS aflegt over uw werkzaamheden in Irak. Geconfronteerd met deze verschillende verklaringen zegt u dat men u misschien verkeerd heeft begrepen, of dat men zich misschien heeft vergist, en dat u alleen als bakker kan werken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 16). Gezien het feit dat er in uw verklaring bij DVZ duidelijk gesproken wordt van betonblokken voor de stoep maken in de bouwsector is het onwaarschijnlijk dat de tegenstrijdigheid aan een foute vertaling zou liggen. Deze tegenstrijdigheid tast uw algemene geloofwaardigheid dus verder aan.

Er dient besloten te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw relatie met Fatima en de vervolging die u onderging omwille van deze relatie dermate tegenstrijdig en onsamenhangend zijn dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Daarenboven vertoont de logica van uw asielrelaas belangrijke hiaten en wordt uw algemene geloofwaardigheid onder andere ondermijnd door de activiteiten op uw facebook-account.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. U legt ook de overlijdensakte van uw vader en het proces-verbaal van de politie in verband met zijn overlijden neer. Zoals eerder vermeld, is de inhoud van het proces-verbaal strijdig met uw verklaringen. Daarenboven blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Tot slot legt u ook medische attesten uit Irak en België voor met betrekking tot uw verwondingen. Deze attesten kunnen enkel aantonen dat u verwondingen opliep, en zeggen niets over de oorzaak hiervan en het eventuele verband met uw asielrelaas.

De feiten die u aanhaalt kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS), en van *“het recht op verdediging”* en *“het beginsel van hoor en wederhoor”*.

2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS (zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing), het recht op verdediging en *“het beginsel van hoor en wederhoor”*.

Verzoeker wijst erop dat in de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016, aanwezig in het administratief dossier, kan worden gelezen dat de contactgegevens van de bronnen die rechtstreeks werden gecontacteerd daarin niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Hij stelt vast dat er geen enkele informatie wordt gegeven aangaande de naam van de gecontacteerde personen, de emailadressen en de telefoonnummers. De email uitwisselingen worden niet *“in schriftelijke vorm in het administratieve dossier opgenomen”* en er is geen enkel *“overzicht van de relevante vragen en de relevante antwoorden”*.

De Raad merkt op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie die in een individueel dossier wordt ingewonnen om de feitelijke aspecten van het betrokken asielrelaas te controleren (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *“(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen”* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus van 23 juni 2016 – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt.

Verder dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de emails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de *“COI Focus”* gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *'Sufi and Elmi v. the United Kingdom'* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*" (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.") In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied en naar concrete emails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in dit rapport. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om, wat betreft de COI Focus van 23 juni 2016 betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad, enerzijds kritiek te spuien op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch anderzijds uit deze informatie te citeren ter onderbouwing van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw herkomstregio op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Het CGVS kan vooreerst geen geloof hechten aan de verklaringen die u aflegt omtrent uw relatie met Fatima en de vervolgingsfeiten die u en uw familie in 2014 en 2015 ondergingen omwille van deze relatie. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie en de vervolging wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het contact tussen u en Fatima tijdens jullie relatie tegenstrijdig. U verklaart namelijk dat u haar, de ene keer dat jullie elkaar bij u thuis zagen, had opgebeld om haar naar bij u thuis uit te nodigen (gehoorverslag 1 september 2016, p. 16). U verklaart echter meerdere malen dat u Fatima nooit zelf had opgebeld tijdens jullie relatie, omdat u bang was dat er iets met haar zou gebeuren en dat jullie dat zo hadden afgesproken (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 22; gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: “Nee dat klopt niet, zij heeft me zelf gebeld, dat was volgens de afspraak” (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 17). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

U vroeg Fatima ten huwelijk, maar werd afgewezen door haar familie omdat ze beloofd was aan haar neef. Dit is het kernelement van uw asielrelaas. Uw verklaringen over het feit dat de hand van Fatima al was weggegeven zijn echter vaag en onwaarschijnlijk. U weet niet hoe deze neef heet, enkel dat het haar neef aan vaderszijde is en dat hij buiten Bagdad woont (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 17). Fatima wist al dat ze aan haar neef beloofd was toen ze met u naar bed ging, u wist het echter pas toen u haar hand ging vragen. Het is op zich al merkwaardig dat Fatima u niet eerder zou vertellen over de trouwplannen die haar familie voor haar had, zeker toen ze wist dat u officieel haar hand ging vragen. Het is nog onwaarschijnlijker dat Fatima zichzelf in gevaar zou brengen door met u naar bed te gaan terwijl ze wist dat ze met haar neef moest trouwen en dat haar familie er dus sowieso achter zou komen dat ze geen maagd meer is. Uit uw verklaringen blijkt dat zij goed op de hoogte was dat het feit dat zij geen maagd meer was bij haar huwelijk een gevaar voor haar leven vormde (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10). Fatima maakte haar eigen situatie dus bewust een stuk moeilijker door met u een relatie te beginnen en naar bed te gaan. U verklaart hierover dat zij met u sliep en hoopte met jullie relatie een uitweg uit het huwelijk met haar neef te vinden (gehoorverslag 1 september 2016, p. 17). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat zij in de stammencontext die u schetst een relatie met een andere man als een uitweg voor een gearrangeerd huwelijk zou zien. U verklaart namelijk zelf dat zij tegen u zei toen u in Habibiya verbleef dat haar ouders haar en u zouden doden wanneer ze door haar huwelijk met haar neef erachter kwamen dat zij ontmaagd was (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10).

U legt ook incoherente verklaringen af over het moment dat Fatima de eerste keer betrappt werd door haar familie. U vertelt dat ze haar aan de telefoon betrapt en haar vroegen “wie is Mohammed?”. U vertelt ook dat ze Fatima onder druk zetten om uw naam, adres en werkplaats te geven. Fatima heeft u achteraf verteld dat zij dan alle informatie over u heeft gegeven. U vermoedt dat ze uw adres doorgaf, want u werd nadien vlakbij uw huis beschoten (gehoorverslag 1 september 2016, p. 19). Dit is echter niet logisch, aangezien slechts enkele weken voordien uw ouders persoonlijk bij haar thuis haar hand waren gaan vragen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de familie van Fatima haar zou moeten ondervragen om informatie over u te krijgen. De familie van Fatima was namelijk heel goed op de hoogte van wie “Mohammed” was. U had namelijk net haar hand gevraagd en gezien de korte periode tussen het huwelijksaanzoek en het moment dat ze betrappt werd, lag uw huwelijksaanzoek zeker nog vers in hun geheugen. Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u dat de familie niet wist met wie

Fatima aan de telefoon was (gehoorverslag 1 september 2016, p. 20). Dit is echter tegenstrijdig met wat u eerder zei, met name dat de familie van Fatima vroeg "wie Mohammed is". U zegt hierop dat ze niet wisten over welke Mohammed het ging omdat Mohammed een veel voorkomende naam is. Dit is echter geen afdoende uitleg, aangezien uw familie kort voordien haar hand was gaan vragen, dus het is wel logisch dat ze wisten dat het over u zou gaan. Hierop zegt u dat het toch een grote mogelijkheid is dat het een andere Mohammed is en dat ze misschien zeker willen zijn dat het dezelfde Mohammed is (gehoorverslag 1 september 2016, p. 21). Dit is echter ook geen afdoende uitleg. U was bekend bij de familie van Fatima want u had kort daarvoor haar hand gevraagd. Er was dus geen enkele reden waarom ze Fatima onder druk zouden moeten zetten om informatie los te krijgen over de "Mohammed" met wie ze belde en om te weten waar u woonde en dergelijke meer.

Ook over het daaropvolgende incident, met name uw beschieting door Mohammed Warid, de broer van Fatima, legt u incoherente verklaringen af. Gevraagd of het zijn bedoeling was u te doden, antwoordt u eerst "zeker". Mohammed raakte u één keer, u geraakte gewond, en hij vertrok nadien. U verklaart dat u niet weet of Mohammed dacht dat u dood was toen hij vertrok en voegt daaraan toe "hij bedoelde om mij pijn te doen"(gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 4). U legt dus geen eenduidige verklaring of over het feit of Mohammed Warid u wou doden, of enkel kwetsen. U zegt over deze situatie ook: "hij vertrok snel want hij was misschien bang dat mijn familie meteen naar mij zou komen" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 4). Dit valt moeilijk te rijmen wat u eerder verklaarde over het feit dat Mohamed u durfde aan te vallen in zijn eigen wijk (waar u ook woont) en waar er mensen zijn. U zei toen met name: "Zelfs als de mensen hem zouden zien, zou dit geen problemen veroorzaken, wraak nemen op zulke zaken noemt eer wassen, dat is iets legaals bij ons onderling en daarnaast is hij een sterke man met connecties, hij is gesteund door inlichtingendiensten aangezien hij daar werkt." (gehoorverslag 1 september 2016, p. 21). Uw verklaringen over het feit of Mohammed Warid u al dan niet wou doden en of hij al dan niet zonder angst op betrapting u kon aanvallen in uw wijk zijn dus niet coherent te noemen.

Met betrekking tot de stammenovereenkomst die nadien werd gesloten, verklaart u dat dit de eerste poging was om tot een overeenkomst te komen (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 6). Het is merkwaardig dat Mohammed Warid u aanviel, met de intentie om u al dan niet te doden, en dat er nadien pas een poging werd gedaan om een stammenovereenkomst te sluiten. Wanneer een stammenovereenkomst in de context van eerwraak mogelijk is, wordt hier in de regel de voorkeur aan gegeven. Het is pas wanneer een stammenovereenkomst niet mogelijk is, dat de toevlucht wordt genomen tot meer gewelddadige oplossingen zoals het doden van de eerschender. Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u dat liefde een schande is voor de stam en dat ze dat enkel kunnen oplossen door de eerschender te doden (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 6). Indien ze, zoals u verklaart, het enkel konden oplossen door de eerschender te doden, is het dan weer niet logisch dat ze nadien toch nog een stammenovereenkomst sloten om het probleem op te lossen. Hierover verklaart u: "Zij hebben mij neergeschoten en daarenboven kwam een bedrag van 50 miljoen losgeld, dat betekent dat ze hun eer hebben gezuiverd, door middel van het neerschieten van de man en ze zeggen ja, we hebben ook de ogen van de vader gebroken, ze hebben hun reputatie hoog gehouden, in de verzoening eisen ze dat we moeten vertrekken en niet meer naar hun wijk gaan" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 7). Dit eerder verwarde antwoord verklaart niet waarom er pas een poging tot het sluiten van een stammenovereenkomst werd gedaan nadat men u reeds had proberen kwetsen of zelfs doden. Het verklaart ook niet waarom men een stammenovereenkomst zou sluiten als uw dood de enige oplossing voor het probleem zou zijn.

Ook over de periode die u in verbanning in Habibiya doorbracht legt u incoherente verklaringen af. U vertrok op 16 januari 2014 naar Habibiya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 10) en bleef daar tot uw vertrek uit Irak op 18 augustus 2015 (gehoorverslag 1 september 2016, p. 3). U hebt daar dus één jaar en zeven maanden verbleven. U verklaart zelf tijdens het eerste gehoor dat u er anderhalf jaar of minder verbleef (gehoorverslag 1 september 2016, p. 4). Bij het tweede gehoor verklaart u dat u zes maanden in Habibiya bleef (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 7). Los van uw inconsistente verklaringen over de lengte van uw verblijf in Habibiya, overtuigt u het CGVS ook niet dat u daar werkelijk gedurende een lange periode woonde. U kan namelijk niet uitleggen waar Habibiya ligt. U verklaart dat Habibiya in Rusafa ligt, en dat er een auto showroom, het Hamza rondpunt en een elektriciteitspunt dichtbij liggen. U kan echter de omliggende wijken van Habibiya niet noemen. Er wordt dan aangedrongen om beter uit te leggen waar Habibiya ligt, en u reageert dat u niet vaak buitenkwam omdat u voor uw leven vreesde. U legde enkel de korte afstand af naar u werk en terug af (gehoorverslag 1 september 2016, p. 5). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat u een langere periode in Habibiya zou verblijven en zelfs niet zou kunnen uitleggen waar deze wijk ligt.

Uw problemen begonnen opnieuw toen Fatima ging trouwen. U wist dat haar huwelijk een probleem zou vormen, omdat men er dan zou achter komen dat zij geen maagd meer was. U verklaart dat u tijdens de periode in Habibiya, vóór u terug contact had met Fatima, erg bezorgd over haar was en bang was dat haar familie haar misschien al had gedood (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 8). Het is merkwaardig dat

u niet wist of Fatima nog leefde of niet. Er was namelijk een stammenbijeenkomst geweest over de eer van de betrokken familie. Het is niet logisch dat het lot van Fatima niet gekend zou zijn, aangezien dit nauw verbonden is aan de eer van haar familie. U zegt hierover dat er niemand zich mag moeien met het meisje en dat dat sommige stammen denken dat het meisje moet doodgaan als ze de eer heeft geschonden van de stam (gehoorverslag 3 september 2016, p. 8). U bevestigt dus zelf dat het doden van Fatima verbonden is aan het eerherstel van haar familie. Aangezien de bedoeling van de stammenovereenkomst net dat eerherstel was, zou het dan ook logisch zijn dat haar lot daar besproken werd.

U wist gedurende uw eerste acht maanden in Habibiya niet of Fatima nog leefde of niet (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 8). Dit is op zich ook al merkwaardig, omdat zij in uw wijk van herkomst, Rahmaniya, woonde. Als zij overleden was, zou die info toch op de één of andere manier bij u zijn geraakt. Dit geldt des te meer daar er verschillende mensen uit de wijk betrokken waren bij de stammenovereenkomst. De mensen van de wijk waren dus op de hoogte van het feit dat er iets gebeurd was tussen u en Fatima en dat u daarom Rahmaniya had verlaten. Als Fatima was overleden, zou dat nieuws u dan toch wel bereiken. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u: "niemand durft in dit soort zaken te bemoeien met het lot van het meisje, in dit geval wordt hun eer aangetast, als iemand gaat informeren"(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9). Deze uitleg verklaart niet hoe het zou kunnen dat Fatima zou overlijden en dat niemand van de wijk hiervan op de hoogte zou zijn. Dit wordt bevestigd door het feit dat u verklaart dat u achteraf in België te weten kwam dat Fatima was overleden door het feit dat uw moeder het van de buurvrouwen, die naar de rouwceremonie waren geweest, had gehoord (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). U hebt dus geen goede verklaring waarom u geen idee had of Fatima nog leefde toen u in Habibiya verbleef.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen omtrent de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Irak tegenstrijdig zijn. Bij uw eerste gehoor vertelde u dat Fatima u na acht maanden belde in Habibiya en dat u haar zei dat de enige oplossing voor jullie probleem was dat jullie het land zouden ontvluchten. U denkt dat haar familie achter jullie plannen kwam toen Fatima haar paspoort is beginnen zoeken. U verklaart hierover: "tijdens het zoeken naar haar paspoort hebben haar familieleden twijfels gehad, dat vermoed ik en ik hoorde niets meer van haar"(gehoorverslag 1 september 2016, p. 10). Tijdens het tweede gehoor vertelt u iets helemaal anders. U zegt: "ik vroeg haar of ze de mogelijkheid had om het paspoort van haar vader terug te krijgen en toen wij aan het praten waren heeft haar vader haar gehoord en de verbinding is verbroken" en "Opeens hoorde ik een stem van een man, in haar kamer en het gesprek is verbroken, blijkbaar dat Fatima werd geslagen door haar vader, heel hard om zeg maar haar vader te vertellen met wie ze aan het praten was" (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9-10). U legt dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment en de manier waarop de familie van Fatima erachter kwam dat jullie terug contact hadden: eerst zegt u dat u vermoed dat ze argwaan kregen toen ze haar paspoort zocht en nadien zegt u dat Fatima met u aan de telefoon werd betrap. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u: "Ik heb het wel eerder haar verteld om het paspoort te proberen te krijgen van haar familie om alles klaar te hebben maar op dit gesprek met haar heb ik haar ook gevraagd heb je het paspoort niet en opeens komt de vader de kamer binnen en vroeg haar wie is dat" (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende om voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid op te lossen. Het feit dat u Fatima meerdere keren om haar paspoort zou hebben gevraagd is namelijk geen verklaring waarom u eerst verklaart dat u denkt dat haar familie argwaan kreeg toen ze haar paspoort zocht en nadien dat haar vader haar betrapte aan de telefoon.

Het valt trouwens op dat Fatima twee keer door haar vader betrap werd terwijl zij met u zat te bellen. De eerste keer vormde dit de aanleiding voor uw vertrek uit Rahmaniya, de tweede keer voor uw vertrek uit Irak. U verklaart over de eerste keer dat ze betrap werd dat ze meestal de deur op slot deed als ze met u belde, maar dat ze dat die dag toevallig niet had gedaan en dat haar vader haar zo betrap had (gehoorverslag 1 september 2016, p. 20). De tweede keer werd ze ook betrap toen haar vader binnenkwam terwijl ze belde (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 9-10). U verklaart dat ze toen ook misschien vergeten was de deur op slot te doen (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 15). Gezien de zeer grote problemen die u en Fatima kenden na de eerste keer dat ze betrap werd aan de telefoon, is het echter onwaarschijnlijk dat zij toen jullie opnieuw contact opnamen identiek dezelfde onvoorzichtigheid zou begaan. Volgens u was zij bovendien altijd voorzichtig met haar telefoon en u mocht haar daarom niet contacteren, ook niet toen u in Habibiya zat (gehoorverslag 1 september 2016, p. 12 en p. 22; gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Uw quasi gelijklopende verklaringen over de eerste en de tweede keer dat Fatima aan de telefoon met u werd betrap zijn dus niet geloofwaardig.

Bovendien kloppen uw verklaringen over het feit dat Fatima haar vader binnenkwam tijdens jullie laatste gesprek niet. U kon namelijk helemaal niet weten dat het haar vader was die toen binnen kwam, aangezien u nadien nooit meer iets van Fatima hebt gehoord (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). Het had dus evengoed haar broer of iemand anders kunnen zijn. U kon ook niet weten dat zij werd geslagen

achteraf. U zegt hierover dat u zeker wist dat ze geslagen werd, dat dit vanzelfsprekend is omdat ze de eerste keer dat ze betrappt werd ook geslagen werd (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Uw uitleg kan echter niet overtuigen en verklaart niet waarom u eerst verklaart dat u weet dat haar vader binnenkwam, haar sloeg en vroeg met wie ze aan het bellen was, terwijl u eigenlijk helemaal niet op de hoogte kan zijn van wat er zich in het huis van Fatima afspeelde nadat jullie laatste telefoongesprek werd verbroken.

U hebt ook niet geprobeerd iets over Fatima te weten te komen nadat u Irak verliet, omdat u in Turkije uw telefoon met uw Iraakse Viber verloor. U hebt dit ook niet via uw familie geprobeerd, omdat uw moeder oud, ziek en heel bang is (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 11). Het is echter onwaarschijnlijk dat u niet via vrienden of mensen van de wijk zou proberen te weten te komen hoe het Fatima verging. Zij was namelijk mishandeld door haar familie nadat zij een eerste keer met u aan de telefoon was betrappt. Nu was zij een tweede keer betrappt en moest zij trouwen met haar neef, waarna zou uitkomen dat zij geen maagd meer was. Haar leven was dus in gevaar. Er kan toch van u verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over haar lot. Uw wijze van handelen nadat u Irak verliet dragen bijgevolg verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u na uw vertrek al dan niet op de hoogte was van de situatie van Fatima. U vertelt voordien namelijk wel dat u weet hoe het met Fatima was nadat u Irak verliet: "Die ging door met haar studie probeert in goed contact met haar familie om te gaan om haar studie af te doen, dit blijft doorgaan tot juni 2016, toen werd zij uitgehuwelijkt aan haar neef, elke keer dat de neef vroeg haar ten huwelijk zei ze dat ze niet met hem wou trouwen". U verklaart echter ook dat u na uw vertrek uit Irak niets meer van Fatima hebt geweten (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 11). U had dus geen enkele manier om te weten dat ze haar studie verderzette en probeerde de contacten met haar familie te verzorgen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u: "Wat betreft weigeren om met haar neef te trouwen, dat was mijn conclusie want ze wou niet met hem trouwen dat was altijd zo geweest, wat betreft haar studie die werd gezien door één van mijn familie, die heeft mijn familie verteld ik heb haar gezien op haar college"(gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 11). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. U had geen enkele manier om op de hoogte te zijn van de activiteiten van Fatima en nochtans legde u hierover verklaringen af zonder eerst aan te geven dat u het eigenlijk niet kan weten en dat het slechts veronderstellingen zijn. Bovendien was er geen enkele reden om te veronderstellen dat ze aan de goede relaties met haar familie werkte en haar studie afmaakte. Ze was namelijk voor de tweede keer betrappt terwijl ze geheim contact met u had. U kon er dus niet zomaar vanuit gaan dat zij haar gewone leven verderzette.

Daarenboven haalt u tijdens het eerste gehoor eerst kort een bedreiging aan, wanneer u zegt dat uw laatste werkdag drie dagen voor uw vertrek was, omdat u toen bedreigd werd (gehoorverslag 1 september 2016, p. 8). U haalt deze bedreiging echter nergens aan tijdens uw vrij relaas. U omschrijft de aanleiding voor uw vertrek dan als volgt: "tijdens het zoeken naar haar paspoort hebben haar familieleden twijfels gehad, dat vermoed ik en ik hoorde niets meer van haar. Niemand wist over dit incident, behalve Haider mijn neef. Hij was de eerste die over dat seksueel contact wist, hij zei, Mohammed deze zaak heeft te maken met stammencultuur en dit zou tot uw dood leiden. Kom, je moet onderduiken bij een vriend"(gehoorverslag 1 september 2016, p. 10-11). Tijdens uw tweede gehoor haalt u deze telefonisch bedreiging wel meteen terug aan (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 2). Het valt op dat u geen coherente verklaringen aflegt over het cruciale moment waarop u beseftte dat u terug in gevaar was, en moest onderduiken en het land moest verlaten.

De verklaringen die u aflegt over de moord op uw vader stemmen daarenboven niet overeen met de documenten die u neerlegt. U verklaart namelijk dat uw vader gedood werd toen hij onderweg was naar familie in Gazaliya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 16 en gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 12). Uit het proces-verbaal van de politie dat u neerlegt, waarin de verklaringen van uw moeder met betrekking tot de dood van uw vader genoteerd staan, blijkt echter dat zij verklaarde dat uw vader onderweg was naar zijn werk (gehoorverslag 1 september 2016, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkel dat uw vader onderweg was naar familie (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 14). Het louter herhalen van uw verklaringen lost voornoemde tegenstrijdigheid tussen uw documenten en uw verklaringen niet op.

U verklaart dat de familie van Fatima u nog steeds wil doden, en dat ze als ze u niet kunnen vinden, uw broer zullen doden. Dit is echter weinig logisch. De familie van Fatima doodde zowel Fatima als uw vader al om de geschonden eer van de familie te herstellen. U wordt tijdens het gehoor gevraagd of de eer van de familie van Fatima niet gezuiverd is nu zowel zichzelf als uw vader vermoord zijn. U verklaart hierop dat het pas opgelost is als u gedood bent (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Dit bevestigt dat het doden van uw broer, en zelfs uw vader, op zich dus niets kan toevoegen aan het eerherstel van de familie. Enkel uw dood de eer zou kunnen herstellen. Het is dus niet logisch dat uw broer door de familie van Fatima zouden vervolgd worden, zeker nu uw vader al door hen gedood werd.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit of de familie van Fatima u nog is komen zoeken nadat u Irak verliet. Tijdens uw eerste gehoor verklaart u: "Hier in België, wist ik dat ze ging trouwen in de maand juni, de dag van haar trouwfeest wist haar neef dat ze was ontmaagd, zij gingen naar mijn huis om mij te zoeken, zij vonden mij niet en zij vermoordden mijn vader in Ghazaliya op 05.06.2015"(gehoorverslag 1 september 2016, p. 11). U zegt tijdens het tweede gehoor dat ze na de dood van uw vader ook nog bij u thuis waren geweest, wat een bewijs is dat ze u nog steeds zoeken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Vlak nadien antwoordt u echter op de vraag of ze u nog waren komen zoeken tussen het huwelijk met Fatima en de dood van uw vader: "die wisten dat ik al buiten het land ben"(gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). Dit is dus tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, dat de familie van Fatima u niet kon vinden en daarom uw vader vermoordde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u verward: "Ja dat is vanzelfsprekend dat ze mij opzoeken maar misschien wisten ze toen dat ik al buiten het land ben" en "het is hetzelfde antwoord, ze wisten dat ik in het buitenland ben, misschien toen of daarvoor" (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13). U verklaart ook dat u vermoedt dat de familie van Fatima u misschien in Habibiya was gaan zoeken. Geconfronteerd met het feit dat dit niet logisch is, aangezien ze voor het overlijden van uw vader al wisten dat u in het buitenland zat, zegt u dat ze misschien uw broer gingen vermoorden. Dit is ook niet logisch, aangezien u ondergedoken zat in Habibiya en niet uw broer. Hierop geeft u een onzeker antwoord: "Dat weet ik niet, misschien dachten ze dat mijn broer zich in Habibiya verstopte. Ik weet het niet zeker dat ze naar Habibiya zijn geweest, het is vermoeden" (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 14). U kan dus geen steekhoudende verklaring geven voor de tegenstrijdigheid, want als de familie van Fatima wist dat u zich in het buitenland bevond, zou er geen reden voor hen zijn om u bij uw thuis, of elders, te gaan zoeken.

Uw verklaringen over de bezoeken van de familie van Fatima aan Rahmaniya en Habibiya zijn ook zeer onsamenhangend en vaag. U zegt eerst: "Ik denk dat ze gingen mij zoeken bij ons huis en misschien ook naar Habibiya geweest om mij op te zoeken". Wanneer er dan concreet wordt gevraagd of ze naar Habibiya zijn geweest, antwoordt u: "Dat weet ik niet. Ik vermoed van wel maar dat weet ik niet, ik heb dat niet vernomen". Gevraagd of uw familie u dat niet zou vertellen zegt u kort dat dat niet gebeurd is. Er wordt dan om verduidelijking gevraagd en u verklaart dat ze niet naar uw familie in Habibiya zijn geweest, maar misschien wel via andere mensen informatie over u hebben verzameld (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13-14). Ten eerste dient er dus opnieuw op gewezen te worden dat volgens uw verklaringen de familie van Fatima al vóór de dood van uw vader wist dat u in het buitenland zat (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 13) en dat er dus geen reden was voor hen om u waar dan ook te gaan zoeken na de dood van uw vader. Uw vermoedens dat ze in Habibiya over u zijn gaan rondvragen zijn daarenboven niet op concrete informatie gebaseerd. Het is bovendien niet logisch dat ze u wel bij uw familie in Rahmaniya gaan zoeken maar niet bij uw familie in Habibiya. U was al anderhalf jaar verdreven uit Rahmaniya en de familie van Fatima woonde dicht bij uw huis in Rahmaniya (gehoorverslag 1 september 2016, p. 15). Er is geen enkele reden zijn waarom u zich terug naar het hol van de leeuw in Rahmaniya zou begeven. Het zou logischer zijn dat u bij uw familie in Habibiya verblijft, maar daar zijn ze u dan weer niet gaan zoeken. Er dient ook nog op gewezen te worden dat u ook niet weet hoe vaak ze u bij uw thuis in Rahmaniya zijn gaan zoeken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 14). Er kan dus geen geloof worden gehecht aan het feit dat de familie van Fatima u nog is komen zoeken na het overlijden van uw vader.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien zwaar aangetast door uw facebookpagina. U verklaarde bij uw eerste gehoor namelijk geen facebookaccount te hebben (gehoorverslag 1 september 2016, p. 22). Er is echter wel een facebookaccount teruggevonden op naam van "Mohammed Al Qarashi", met foto's van uzelf in België erop. De dag na het eerste gehoor veranderde de naam van deze account naar "Mohamed Mohammad". Enkele dagen later was de facebookpagina niet meer toegankelijk. Het feit dat u tijdens het eerste gehoor ontkende een facebookaccount te hebben, de dag na het gehoor nog de naam van de account veranderde naar een naam die moeilijker vindbaar zou zijn voor die asielinstanties, en nadien deze account helemaal afsloot of ontoegankelijk maakte voor buitenstaanders, wijst erop dat u uw facebookaccount bewust probeerde te verbergen. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven is de activiteit van deze facebookaccount moeilijk verenigbaar met uw asielrelaas. U haalt namelijk tijdens het eerste gehoor aan dat u niet weet welke rang de vader van Fatima in het leger heeft, omdat u militaire zaken haat. U zegt ook dat u partijen, overheid, leger en oorlog haat en dat haar vader lid is van het Mehdi leger (gehoorverslag 1 september 2016, p. 15-16). Tijdens het tweede gehoor vertelt u dat haar vader contacten heeft met het Mehdi leger (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 3). Uit de activiteit van uw facebookpagina blijkt echter dat u veelvuldig getagd wordt in posts die het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr (de leider van het Mehdi-leger) verheerlijken. U liket zelf ook posts met betrekking tot het leger en Moqtada Al-Sadr. Printscreens van de posts die konden worden bekeken vóór u de account afsloot zijn bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze activiteiten op uw facebook-account zijn moeilijk verenigbaar met uw verklaringen over uw afkeer voor militaire zaken. Het valt bovendien op

dat u ook na 14 januari 2014 posts liket met betrekking tot Moqtada Al-Sadr. Toen was u reeds aangevallen door de familie van Fatima, die volgens u banden heeft met het Mehdi-leger. U lag dus letterlijk onder vuur van een familie die banden zou hebben met het Mehdi-leger maar u blijft zich enthousiast opstellen over Moqtada Al-Sadr op sociale media. Dit doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolgingsfeiten.

U werd tijdens het tweede gehoor geconfronteerd met deze facebookpagina en de activiteiten erop. U ontkende echter dat deze account van u is. U erkent wel dat de foto's op de account van u zijn, maar verklaart dat iemand anders een account in uw naam heeft gemaakt. Over de tags en likes met betrekking tot het Mehdi-leger zegt u dat u geen band hebt met de milities en dat deze activiteit op de account bewijst dat het profiel vals is aangemaakt door mensen van de milities. U denkt dat de familie van Fatima erachter zit omdat ze dan via de valse account erachter zouden kunnen komen wanneer u terugkomt naar Irak (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 16). Dit zou echter een zeer omslachtige en onwaarschijnlijke manier van de familie van Fatima zijn om op te volgen waar u zich bevindt. Bovendien bevat de account foto's van uzelf in België waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat iemand deze vanuit Irak zou beheren. U verklaart hierover dat ze misschien aan deze foto's geraken via uw instagram-account omdat u veel vrienden hebt in Rahmaniya (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 16). Deze verklaring houdt geen steek, aangezien er geen reden is waarom uw vrienden foto's van uw instagram-account zouden doorgeven aan de familie van Fatima. Daarenboven bestaat de account al minstens sinds 2013 en dus al van vóór de problemen met de familie van Fatima begonnen. Het is dus niet mogelijk dat deze account specifiek werd aangemaakt door de familie van Fatima om u te kunnen schaden. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat ze gemakkelijk de naam van de account kunnen veranderen en dat ze graag informatie over u willen om u bij terugkeer naar Bagdad te kunnen doden. Hierop dient weeral gesteld te worden dat het onderhouden van deze account door de familie van Fatima een omslachtige en onwaarschijnlijke manier is om u op het spoor te komen. De gehele theorie dat andere mensen deze account in uw naam onderhouden wordt bovendien onderuitgehaald door het feit dat de account vlak na uw eerste gehoor van naam veranderde en nadien afgesloten of ontoegankelijk werd gemaakt. Het afschermen van de pagina had dus duidelijk een band met het eerste gehoor. U verklaart zelf dat men in Irak niet wist dat u toen een interview had (gehoorverslag 9 oktober 2016, p. 17). Er dient dus geconcludeerd te worden dat u geen verklaring kan geven waarom er een facebook-account bestaat op uw naam en met uw foto's, die getagd wordt in posts over Moqtada Al-Sadr en waarop posts met betrekking tot Moqtada Al-Sadr worden geliket, en die na het eerste gehoor van naam veranderde en ontoegankelijk werd gemaakt. Alles wijst erop dat deze account wél van u is, en het dit doet zoals eerder gesteld afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolgingsfeiten.

Uw algemene geloofwaardigheid lijdt ook onder het feit dat u geen consistente verklaringen aflegt over uw werkzaamheden in Irak. U blijft vaag over de periodes dat u in bepaalde bakkerijen zou hebben gewerkt, zelfs wanneer er wordt aangedrongen om een tijdsindicatie te geven. U verklaart dat u enkel als bakker, en zeer kort als schoonmaker hebt gewerkt (gehoorverslag 1 september 2016, p. 8). Op uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u echter niets over het feit dat u als bakker zou hebben gewerkt. U verklaart enkel dat u van 2011 tot 2015 in de bouwsector hebt gewerkt, waar u betonblokken maakte (verklaring DVZ, p. 5). U vermeldt helemaal niets over het feit dat u bakker was. Er zijn dus duidelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u bij DVZ en het CGVS aflegt over uw werkzaamheden in Irak. Geconfronteerd met deze verschillende verklaringen zegt u dat men u misschien verkeerd heeft begrepen, of dat men zich misschien heeft vergist, en dat u alleen als bakker kan werken (gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 16). Gezien het feit dat er in uw verklaring bij DVZ duidelijk gesproken wordt van betonblokken voor de stoep maken in de bouwsector is het onwaarschijnlijk dat de tegenstrijdigheid aan een foute vertaling zou liggen. Deze tegenstrijdigheid tast uw algemene geloofwaardigheid dus verder aan.

Er dient besloten te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw relatie met Fatima en de vervolging die u onderging omwille van deze relatie dermate tegenstrijdig en onsamenhangend zijn dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Daarenboven vertoont de logica van uw asielrelaas belangrijke hiaten en wordt uw algemene geloofwaardigheid onder andere ondermijnd door de activiteiten op uw facebook-account.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. U legt ook de overlijdensakte van uw vader en het proces-verbaal van de politie in verband met zijn overlijden neer. Zoals eerder vermeld, is de inhoud van het proces-verbaal strijdig met uw verklaringen. Daarenboven blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal

niet aannemelijk maken. Tot slot legt u ook medische attesten uit Irak en België voor met betrekking tot uw verwondingen. Deze attesten kunnen enkel aantonen dat u verwondingen opliep, en zeggen niets over de oorzaak hiervan en het eventuele verband met uw asielrelaas.

De feiten die u aanhaalt kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.(...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker betwist deze motieven niet en verwijst slechts naar arresten van de Raad en het “*Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*” zonder *in concreto* in te gaan op voormelde vaststellingen. Daargelaten of ontvankelijke middelen worden aangevoerd, blijkt aldus dat hij geen poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De bestreden beslissing vindt in feite en in rechte steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij op generlei wijze wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zijn “echte verhaal” niet kon vertellen omdat de tolk Arabisch een moslim was. Verzoeker geeft te kennen zijn werkelijke verhaal evenmin op de zitting te kunnen doen. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag maakte van het gegeven dat de tolk Arabisch een moslim was, waardoor hij verhinderd werd zijn “werkelijke asielrelaas” uit de doeken te doen. Overigens bevestigde verzoeker uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (stuk 26, verklaring betreffende procedure). Bij aanvang van de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker er attent op gemaakt dat de tolk volledig neutraal is en geen invloed heeft op de beslissing (stukken 8 en 13, gehoorverslagen). Verzoeker gaf ook telkenmale te kennen geen vragen of opmerkingen te hebben (stuk 8, gehoorverslag, p. 2; stuk 13, gehoorverslag, p. 3). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter terechtzitting stelt de Raad vast dat verzoeker zijn raadsman evenmin op de hoogte bracht van dit gegeven. De Raad is van oordeel dat verzoeker genoeg mogelijkheden had om minstens zijn raadsman op de hoogte te stellen van zijn werkelijke asielrelaas en dit voor het plaatsvinden van de terechtzitting. Het gaat dan ook niet op om pas ter terechtzitting te beweren dat hij nooit zijn echte asielrelaas heeft kunnen vertellen. Verzoekers handelwijze doet dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit beweerde “echte verhaal”.

Waar verzoeker aangeeft dat hij als een doelwit van IS beschouwd wordt omdat hij een sjiïet is, wijst de Raad hem erop dat niet blijkt dat verzoeker eerder in zijn procedure concrete elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst bedreigd of gevisieerd wordt door IS. Het aanhalen van algemene informatie over de veiligheidssituatie in het land van herkomst of de macht van IS aldaar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 4 mei 2017 en dat opgenomen werd in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend

aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar

geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht. Evenmin is het argument dat Iraakse asielzoekers uit Ninewa in België subsidiaire bescherming krijgen relevant gelet op verzoekers afkomst uit Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in hoofdorde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF